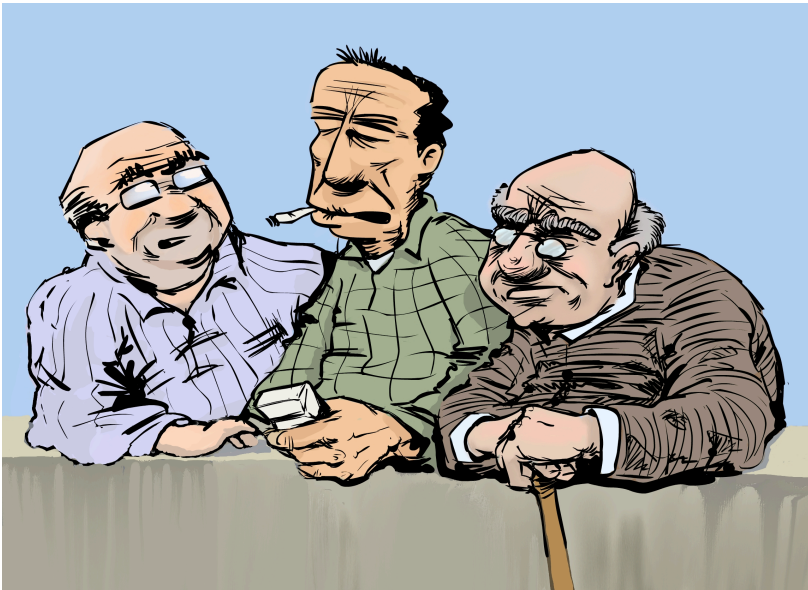

XVIII – OS DA BANDA DE MARIÒEIROS XUBILADOS DE C

A que xoga acotío a partida de subhastado na Taberna do Andrucho e senta a parolar nos bancos do paseo á sombra dun tamarindo cando non chove, cousa que seguen a facer agora, parolar, co seu vocabulario cheo de eses sibilantes.

Manel: A culpa de todos estes lumes é de Paco; del e da súa política forestal.

Manolo: É ben certo. O cerebro que a deseñou foi un listo, todo un xenio. Debeu pensar que o bosque era máis bonito e que a

paisaxe quedaba máis europea.

Manel: E non se lle ocorreu cousa mellor que enchernos o país de eucaliptos e de piñeiros.

Lelucho: Do que non vos acordades, ou non queredes recordar, é de que antes o monte sempre estaba limpo. Íase ao estrume para estrar as cortes e facerlles a cama aos animais; despois o esterco ía para as leiras...

Manel: Arre demo! Mira con que historias véis ti agora.

Lelucho: ... E pastoreábanse as ovellas e mais as cabuxas. Prendíase lume ao mato para que logo medrase a herba e os bichos tivesen que comer.

Manolo: Home, Manel, aí o Lelo leva razón. Ao monte sempre se lle pegou lume, sempre. Unhas veces para limpar os agros e outras os camiños; e tamén para que logo medrase o pasto, como di Lelucho.

Lelucho: Meu avó facíao polo verán, e logo ben recordo a miña avoa marchar para o monte coas churriñas.

Manel: Si, pero cambiaron os pastos con ovellas e cabuxas por piñeiros, milleiros e milleiros de piñeiros, e as coitadas das churras non podían achegarse a unha árbore; a multa que lle poñían ao paisano valía ben máis que a ovella. Os incendios, será casualidade?, comezaron daquela.

Lelucho: A ti o que che pasa é que es un roxo deslinguado e

tes que botarlle a culpa de canto se che ocorre ao Caudillo.

Manel: Contaba o meu pai que cando prendía lume acudían todos a apagalo. Repenicaban as campás e mobilizábase até o máis cativo, ía a aldea enteira. Pero despois chegou o ditador e o monte pasou a man común e xa non era dos veciños. Entón era a Garda Civil quen tiña que obrígalos para que acudiran cando ardía.

Lelucho: E agora que? Xa non está o tirano, como lle dis ti, para botarlle a culpa.

Manel: Morto o can...

Manolo: ... acabouse a rabia.

Lelucho: Moito conto, pero non hai tampouco quen apague os lumes.

Manel: Pois iso, o que che estou a dicir. Se o monte xa non é noso e non nos obriga ninguén... quen vai arriscar o pelullo en apagar o que non é seu? Xa irán os voluntarios, como cando foi o do barco.

Manolo: A realidade é que as leiras están en campo, o mato parece a selva da Chita e polo monte non mira ninguén. Ninguén.

Manel: Leiras de trigo e de centeo ben que había, pero logo chegaron as celulosas e canda elas os eucaliptos a mancheas.

Manolo: E as terras dos fondos dos vales estiveron a salvo

mentres houbo vaquiñas; viñeron coa leria das cotas lácteas e acabouse co leite.

Manel: Dese xeito, como comprenderás, non se podía vivir. Só lles quedaba coller as maletas. Así marcharon a moreas.

Lelucho: Agora hai novos plans forestais.

Manel: Hai, si, todo un enredo para cobrar as subvencións.

Lelucho: Un roxo, iso é o que ti es, sempre a botarlle a culpa á autoridade, só che falta meterte cos curas desta volta.

Manel: Pois non, desta vez non. Pero xa veremos canto tardan en saír en procesión para pedirlle a santa Bárbara e aos santos todos para que intercedan e non volva caer outra semellante.

Manolo: Deixádeo xa. Cantas veces sodes capaces de pelexarvos nunha mañá? Vivides no pasado, e non o tomedes a mal. O monte agora é outra cousa.

Manel: Non, xa! Non hai máis que mirar para el, todo cheo de muíños. Que máis ves agora?

Lelucho: Vouche dar a razón por unha vez, Manel. Enchérono de eólicos, mais non por iso baixou a factura da luz, ao contrario. E mentres, as pensións, xa sabedes... Mala chispa os leve!

Manel: E ben que nos chuchan o sangue os das eléctricas, como se o vento ou a auga dos ríos fose unha propiedade

deles.

Lelucho: Son uns ladróns, viven do alleo, e ben que o saben.

Manel: Ademais, putéannos a mantenta, que lin nun libro as trampas todas que fan...

Lelucho: E dende cando les libros ti, que non o facías nin no barco en tres meses de marea sen outra cousa que facer. Como moito enredabas un pouco coas revistas, ti xa me entendes.

Manel: Home, o libro todo non o lin, só un anaco que me amosou meu fillo. Dicía moitas cousas das que fan, que andan todos, todiños, enleados até as orellas. Sonche petoutos que non se descubren porque hai xente moi importante detrás, de moito poder e de moitos cartos.

Manolo: Ándache boa a navalla! Teu fillo? E logo... en que che anda metido desta volta ese vago?

Manel: Coidadiño! De vago nada, que vai para artista. Ándache por Santiago facendo teatro.

Lelucho: Vaites, teatro! Mellor cala, non me sigas por aí... E que libro era ese, ho?

Manel: Pois agora non che me acordo moi ben do título, sei que levaba a palabra sangue, máis nada. Tampouco de quen o escribiu, aínda que era algo así como... Rubial ou Rubián.

Lelucho: A ti o que che pasa é que es un afeccionado ás telenovelas, todo o día a artellar conspiracións. Ben se ve que agora tes todo o tempo do mundo, non fas máis que cismar e sacar tolerías desá cabeciña.

Manel: Outra vez! Tolo serás ti, morea de esterco! Xa che avisei ben avisado. Non me quentes... !

Manolo: Manel! Acouga, home. Tampouco fai falta insultar, que Lelo tampouco che faltou a ti...

Manel: Como que non?

Lelucho: Non. Eu só dixen que...

Manel: Faltáchesme tal.

Lelucho: Non tal.

Manel: Si tal.

Manolo: Sempre estades co mesmo. Aburrídes as pedras coas vosas historias. É hora de arriar chicote. Marcho, se non vou quedar sen as receitas.

Lelucho: Vaite, si. A ver se é desta volta, vai pechar a Casa do Mar e a ver logo sen a pílula como dormes.

Manel: Aburiño, meu rei. Vai pola sombra.

